

for paa rette Maade at fyldestgjøre de forskjellige Formaal, der skulle fyldestgøres derigennem, og der sige nu de Militære eller ogsaa den Slags Iffe-Militære, som ere om Forladelse! jeg haade nær sagt — militærgale: Vi skulle til de militære Formaal tage det Første og det Mellemsste og det Sidste, og Enhver, der ikke vil dette, viser derved, at han ikke elsker sit Fædreland. (Afskrift: Det har jeg ikke sagt!). Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds siger, at det har han ikke sagt, men jeg beder det ærede Medlem og de ærede foregaaende Talere være overbeviste om, at disse almindelige Betragtninger ikke med en eneste Stabelse ere rettede mod de ærede Herrer. (Dinefen: Mod hvem da?). Naar det ærede Medlem spørger: „Mod hvem da?“ saa siger jeg: De ere rettede mod en Lantegang, som ikke sjældent kommer til Orde baade i Pressen og i offentlige Forsamlinger, og de ere over hovedet rettede mod en ufund Betragtning, som Ingen her i Salen vil betvivle, eksisterer. Naar vi nu gaa ud fra at haade, at det er en sygelig Patriotisme at sige: „Intet Bærn er det bedste Bærn“ eller „fordi Du ikke er stikker paa i alle Tilfælde at forsvare Din Arne, Dit Hus eller Dit Hjem, saa skal Du lade Døren staa paa vid Gab, og lade Høveren smigmyrde eller skænde og selv gaa ud af Bagdøren“ — saa maa vi ogsaa til den anden Side holde det for en sygelig Patriotisme, om man vilde koste alt Muligt paa stærke Sten-ger, Laase og Døre og saa glemme, hvad der skal give Sygge indenfor. Naar vi nu ere enige om dette — og det kan der vel ikke være forskellige Meninger om — saa bliver Spørgsmaalet: Hvor Meget tør vi da offere paa dette Formaal; og hvad er det for et Formaal, som vi have? Spørger man da først, hvor Meget vi maa offere, saa siger Regjeringen: Vi maa offere 7 à 8 Millioner om Aaret. Den ærede sidste Taler mente, at, idet der ikke burde spares Noget paa Hæren, skulde der samtidig gives noget Mere til Flaaden — dette er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa — og at vi burde gaa endnu yderligere. Efter det foreliggende Forslag vil Udgiften blive 7 à 8 Millioner om Aaret, hvilket er omtrent 9 pCt. af den beregnede Statteindtægt, naar vi ikke tage dem med, som ikke have Noget at betale Skat af, og som egentlig burde være fri for at betale Skat. Derfor vi i det samme Slag, hvor vi vedtage disse Love, omordne vort Skattevesen paa en retfærdig Maade med en passende stigende Skala og med en passende Afgift af Formue, saa er det muligt, at der vilde komme Flere paa denne Betragtningsside,

som maatte indrømme, at det er for Meget. Den pekuniære Stilling, hvori vort Land befinder sig, er Gudskelov meget god (Kafod: Hør!), men der er saa mangfoldige andre Formaal, som ligge brat, og som trænge til Hjælp, og vi tage saa mange — jeg haade nær sagt — Millioner ud af deres Lomme, som Intet have tilovers, at vi ogsaa der kunde have Anledning til at spare. Dette haaber jeg ogsaa, at det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Kafod) vil sige „Hør“ til. Men dernæst er der alfsaa det Spørgsmaal: Hvilket Formaal have vi dermed? Vi have det Formaal at forsvare vort Fædreland; men kunne vi dette? Nei, siger den Mand, der forlanger dette af os. Den hele Lantegang, som gaar igjennem Forslaget, er jo egentlig den: Vi ville søge at forsvare Kjøbenhavn og Sjælland; vi ville og kunne og tør ikke vente at medtage den væsentligste Del af vort Land under denne Betragtning af Danmarks Forsvar; men det er egentlig kun Sjællands og Kjøbenhavns Forsvar som det gjælder. Jeg giver tilbids — men ogsaa kun tilbids — den Lante Medhold, at saalænge som man har en vis Del og en vigtig Del af Landet i sin Magt, saalænge er Landet ikke erobret; men jeg giver ogsaa en anden Lante, som vi have hørt fremsette, Net, den nemlig, at der kan opstaa mange Eventualiteter, hvorunder det kan være Tilfældet, at vi, skjøndt vi kunne holde visse Dele af Landet i vor Magt — nu sætter jeg, at vi kunne dette — dog ikke kunne føre de andre Dele af Landet, som vi ikke kunne forsvare, ud af Hændens Vold. Jeg er enig i et godt, nationalt og efter vore Forhold appasset Bærn, for at vi i paakommende Tilfælde kunne gjøre vort Mulige efter Forholdene og saaledes, at vi kunne gaa igjennem denne Sag ikke med opbrugte og opslidte Kræfter fra Fredens Dage, men med et virkelig godt Rygstød i hele vor Udsvilling. Jeg er enig i, siger jeg, at dette skulle vi forsøge paa at gjøre; vi skulle forsøge paa at forsvare os, og selv om vi ikke blive hjulps, skulle vi forsøge paa at holde ud saa længe som muligt. I alt Fald skulle vi ikke lægge os hen saaledes, at den Første den Bedste uden videre Uleilighed kan tage os; men vi maa indrømme, at disse Opstillinger om den Stormagt, som ikke kan komme over os, naar den er stærkere tillands, men ikke tilvands, eller stærkere tilvands, men ikke tillands, hjælpe egentlig ikke noget — thi det forekommer mig, at de ikke ere grebne ud af det virkelige Liv, men tilbids ud af Luften — dette sagt med Lanten paa de Tilfælde, som formentlig